

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v právnej veci žalobcu **D., a. s.**, so sídlom S., IČO: X., zast. I. V., so sídlom P., IČO: X., 2. JUDr. E., B.; proti odporcovi: **D.**, so sídlom V., IČO: X., zast. C., so sídlom P., IČO: X., **o zaplatenie 299 312,37 EUR s príslušenstvom**, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/65/2011, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 24. septembra 2012 č. k. 28 Cb 65/2011-194 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 13. júna 2013 č. k. 1 Cob 443/2012-267, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v konaní o mimoriadnom dovolaní vo výške 1 238,60 eur na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 28 Cb 65/2011-194 z 24. septembra 2012 rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy navyše prác, ktoré mali mať základ v zmluve o dielo medzi účastníkmi uzavretej dňa 31.05.2010. Súd vykonal obširne dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi ako zmluvou o dielo, zápisom o odovzdaní a prevzatí diela zo dňa 10.11.2010, faktúrou navrhovateľa č. 2010313, dobropisom navrhovateľa č. 2011027, znaleckým posudkom Ústavu stavebnej ekonomiky č. 4/2011 vrátane príloh, výsluchom účastníkov a svedkov. V súvislosti so vzneseným nárokom sa zaoberal otázkou zmluvných dojednaní účastníkov, predovšetkým s ohľadom na zistenie určitosti a zrozumiteľnosti dojednania účastníkov o predmete a rozsahu diela a konštatoval platnosť a určitosť dojednaní týkajúcich sa predmetu a rozsahu diela. Pri posudzovaní otázky zmluvných dojednaní týkajúcich sa zmien diela a dôsledkov takýchto

zmien na cenu diela súd zistil, že zmluva o dielo obsahovala ustanovenia upravujúce postup pri zmene rozsahu diela. Vzhľadom na to, že cena diela bola dohodnutá ako pevná a neprekročiteľná, boli dojednané aj podmienky na zmenu ceny diela. Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že nedošlo k zmene rozsahu diela stanoveným postupom. Súd posúdil aj otázku prípadnej existencie iných dôkazov preukazujúcich vykonanie diela nad rámec zmluvne dojednaného rozsahu a napokon uzavrel, že v priebehu konania nebolo preukázané vykonanie diela vo väčšom než dojednanom rozsahu, čomu nasvedčuje aj konanie žalobcu, ktorý vykonanie navyše prác nenamietal ani v priebehu zhotovovania diela a ani v čase jeho odovzdania. S ohľadom na takéto závery návrh v celom rozsahu zamietol.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca. Odvolací súd rozsudkom č. k. 1 Cob 443/2012-267 zo dňa 13. júna 2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne a právne správne potvrdil, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. a poukazuje na podrobné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa, ktorý správne právne vzťah medzi účastníkmi vyhodnotil a len na doplnenie správnosti uvádza vyjadrenie k odvolacím námietkam. Odvolací súd zdôraznil, že v zmluve o dielo si jej účastníci vymedzili predmet zmluvy, pričom súčasťou záväzku žalobcu ako zhotoviteľa bolo aj vypracovanie projektu pre zmenu stavby pred dokončením a vypracovanie realizačného projektu stavby. Žalobca sa zaviazal uskutočniť dielo, ktoré bolo v zmluve o dielo dostatočne určite vymedzené práve prostredníctvom príloh označených v článku 18 zmluvy, najmä projektom pre stavebné povolenie s technickými správami, obsahom požiadavky žalovaného na zmenu stavby pred dokončením a s tým súvisiacimi dokladmi ako aj tendrovými podmienkami. V zmluve o dielo bola jednoznačne špecifikovaná cena diela ako cena pevná, neprekročiteľná a sú v nej obsiahnuté všetky náklady žalobcu na zhotovenie diela. Pre prípadné navyše práce zmluva obsahovala dohodu, že zmenu ceny spôsobuje len závažná zmena rozsahu zákazky, pričom sa dohodla písomná forma zmeny. Zmena rozsahu predmetu diela ako aj ceny diela bola podmienená písomnou formou a existenciu takejto dohody žalobca nepreukázal. Žalobcovi nevznikol voči žalovanému ani nárok z titulu bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že pri nesplnení podmienok pre zaplatenie realizovaných navyše prác nejde o plnenie bez právneho dôvodu alebo z neplatného právneho úkonu, ale o plnenie na základe zmluvy o dielo v situácii, keď neboli splnené v tejto zmluve dohodnuté podmienky pre takéto plnenie.

Na podnet žalobcu podal generálny prokurátor v predmetnej veci mimoriadne dovolanie a navrhol napadnuté rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa k návrhu písomne vyjadril, pričom žalobcovi predmetné vyjadrenie doručené nebolo a nemal reálnu možnosť sa k argumentom v ňom obsiahnutým vyjadriť.

Poukázal na to, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces. Pochybenia sa dopustil aj odvolací súd, ktorý si od žalovaného uznesením z 25. apríla 2013 vyžiadal Prílohu č. 11 zmluvy o dielo a predmetná príloha nebola ako dôkaz oboznamovaná súdom prvého stupňa a ani na pojednávaní konanom pred odvolacím súdom 13. júna 2013. Žalobca nemal možnosť sa k prílohe v rámci dokazovania vyjadriť, navrhnúť dôkazy a predniesť svoju argumentáciu. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je tak vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť pred súdom konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti za podmienok stanovených v § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p. s poukazom na § 237 písm. f/ O. s. p. považuje generálny prokurátor mimoriadne dovolanie za dôvodne podané.

K mimoriadnemu dovolaniu sa vyjadril žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že Občiansky súdny poriadok neobsahuje právnu normu, ktorá by stanovovala súdu povinnosť doručovať každé podanie účastníka ostatným účastníkom, vymedzuje doručovaciu povinnosť len v súvislosti s návrhom na začatie konania, nariadeným predbežným opatrením, zmenou návrhu na začatie konania, odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, mimoriadneho dovolania a správnej žaloby. Postupom súdu nebolo porušené žiadne zákonné ustanovenie, nakoľko súd nemal zákonnú povinnosť zasielať vyjadrenie žalovaného k žalobnému návrhu žalobcovi a generálny prokurátor vychádza z nesprávneho výkladu zásad princípu rovnosti a práva na kontradiktórne konanie. Žalovaný poukázal na to, že po podaní vyjadrenia, ktorého nedoručenie malo byť porušením princípu kontradiktórnosti konania, sa v prvostupňovom konaní uskutočnilo viacero súdnych pojednávaní, bolo podaných viacero písomných vyjadrení a to aj v rámci následného odvolacieho konania a predmetné vyjadrenie neobsahovalo žiadne argumenty, ktoré by neboli obsiahnuté v akejkoľvek ďalšej jeho argumentácii. Poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu, z ktorých vyplýva, že vyjadrenie účastníka konania napr. k odvolaniu druhého účastníka konania by malo byť predložené odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníkov by mohol znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania, pričom možnosť poznať obsah príslušného vyjadrenia je zabezpečovaná aj právom účastníka konania na nahliadnutie do súdneho spisu. V súvislosti s tvrdením

generálneho prokurátora v mimoriadnom dovolaní, že príloha nebola ako dôkaz oboznamovaná súdom prvého stupňa ani na pojednávaní konanom pred odvolacím súdom žalovaný uviedol, že žalobca túto k dispozícii mal a nemožno tvrdiť, že mu nebola predložená určitá listina a nebolo mu umožnené sa k nej vyjadriť, keď predmetnú listinu mal preukázateľne k dispozícii počas celého konania a zároveň svoje právo vyjadriť sa k nej v priebehu konania preukázateľne realizoval. Iná kvalifikácia by obdobne predstavovala neodôvodnený právny formalizmus, ktorý by zasahoval do elementárnych princípov právnej istoty. Mimoriadne dovolanie žiadal zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Žalobca sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyjadril tak, že sa s ním stotožnil a žiadal mu vyhovieť. Poukázal na to, že mu v rámci prvostupňového konania nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, v odvolacom konaní došlo k vyžiadaniu prílohy k zmluve od žalovaného, o čom žalobca nebol informovaný a týmto došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia ESLP. V dôsledku takýchto väd malo dôjsť k nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu a tak k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že **mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je v prejednávanej veci prípustné.**

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

V súvislosti s prípustnosťou mimoriadneho dovolania v prejednávanej veci dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 179/2013 z 18. júla 2013, ktorý zdôrazňuje, že princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou vyplýva z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Ústavný súd tu vyslovil, že pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky len z dôvodu, pre ktorý mohol sám účastník konania podať dovolanie, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky odchýlil od ústavne súladného výkladu

aplikovaného zákonného ustanovenia o mimoriadnom dovolaní (§ 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), následkom čoho došlo k porušeniu základného práva dotknutého účastníka konania na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obdobne už v uznesení ÚS sp. zn. PL. ÚS 57/99 z 19. júla 2000 vyslovil ústavný súd názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie možno považovať za ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Je to však napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesné legitimovaný iba generálny prokurátor, **a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania.**

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (s výnimkou dovolania - § 243f ods. 2 písm. c) OSP) alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie, alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku (PL. Ú S 57/99).

Rešpektovanie uvedených kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

Tieto citované kritériá zdôraznil aj ústavný súd v stanovisku pléna Ústavného súdu S. z 18. marca 2015 sp. zn. PLz. ÚS 3/2015, kde výslovne konštatuje, že uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky priamo dostupné účastníkovi konania v prípade závažných pochybení na strane súdu, a to prostredníctvom niektorého z dovolacích dôvodov zakotvených v § 237 OSP, ktoré formuluje dôvody zmätočnosti rozhodnutia. V prípade existencie niektorého z dovolacích dôvodov v tomto ustanovení obsiahnutom, má samotný účastník konania k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania, ktoré môže úspešne využiť aj v prípadoch, keď je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku procesné neprípustné. Ak nejde o takéto závažné pochybenia konajúcich súdov, je uplatnenie mimoriadneho dovolania nezlučiteľné s

čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V týchto prípadoch je potrebné rešpektovať zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje vlastné pričinenie účastníkov konania o ochranu svojich práv, keď požaduje, aby svoje procesné oprávnenia uplatňovali včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, teda dôsledne sledovali svoje subjektívne práva a robili také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu.

Ústavný súd vo svojom stanovisku uzavrel, že rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho **prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.**

Napokon, v predmetnej veci je potrebné zdôrazniť aj ostatné rozhodnutia ESLP vo veciach mimoriadneho dovolania v *prípadoch DRAFT-OVA, a. s. proti SR, PSMA, spol. s r. o. proti SR a COMPCAR, s. r. o. proti SR*. ESLP svojimi rozhodnutiami zo dňa 09.06.2015 s poukazom na svoju ustálenú judikatúru týkajúcu sa porušenia princípu právnej istoty v dôsledku zrušenia právoplatných súdnych rozhodnutí v súkromnoprávných sporoch na základe mimoriadnych opravných prostriedkov, v rámci ktorej pripúšťa takýto postup len za účelom napravenia podstatných väd konania alebo omylov vo výkone spravodlivosti, ktoré majú zásadný vplyv na právny systém a nie za účelom zabezpečenia právnej čistoty. Pokiaľ súd nezistil žiadne „podstatné a presvedčivé okolnosti“, ktoré by odôvodňovali výnimku z princípu právnej istoty, ktorý vyžaduje nezrušiteľnosť súdnych rozhodnutí v súkromnoprávných sporoch, nemožno takýto mimoriadny opravný prostriedok použiť. V týchto veciach tak došlo podľa ESLP v dôsledku využitia inštitútu mimoriadneho dovolania k porušeniu práva účastníkov na spravodlivé súdne konanie, zaručeného článkom 6 Dohovoru. Je teda zjavné, že právne závery ústavného súdu sú konformné so závermi Európskeho súdu pre ľudské práva a potvrdzujú líniu doktríny pripúšťajúcej mimoriadne dovolanie ako výnimočný prostriedok ochrany účastníka výlučne v situácii, kedy existujú podstatné a presvedčivé okolnosti umožňujúce poskytnúť mu ochranu výlučne a bezvýhradne len prostredníctvom zásahu generálneho prokurátora. **Pokiaľ účastník má možnosť použitia iného opravného prostriedku, ktorý je v jeho vlastnej procesnej dispozícii, musí použiť prednostne takýto právne aprobovaný postup, t.j. cestu riadneho dovolania.**

S ohľadom na citované nálezy a stanovisko ústavného súdu a na konštantnú judikatúru ESLP, ktoré sú v celom rozsahu aplikovateľné aj na vec prejednávanú, musí najvyšší súd konštatovať, že mimoriadne dovolanie nie je prípustným opravným prostriedkom z dôvodu, že generálny prokurátor sa dovoľáva preskúmania rozhodnutia všeobecných súdov výlučne z dôvodu, pre ktorý mohol sám účastník konania podať dovolanie a dosiahnuť tak primeranú nápravu súvisiacu s tvrdým odňatím možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p..

Je nesporné, že žalobca sa proti rozsudku okresného súdu odvolal a vzhľadom na potvrdzujúci charakter výroku rozsudku krajského súdu, ktorý výrokom tohto rozsudku zároveň nezaložil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu je zrejmé, že mohol rozsudok krajského súdu napadnúť dovolaním iba z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, t. j. že v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 OSP, nie však z dôvodov ustanovených § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP (t. j. že konanie bolo postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Žalobca dovolanie z dôvodu, že v konaní došlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 OSP nepodal, teda nevyužil všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov.

Na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu - právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti, a rovnako tak aj pokiaľ ide o návrh na začatie konania o mimoriadnom dovolaní (II. US 345/08).

Generálny prokurátor môže teda podať mimoriadne dovolanie na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu na základe zistenia, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon, ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu, ak túto ochranu nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Tieto predpoklady musia byť splnené kumulatívne. Ak uvedené zákonné predpoklady ako celok splnené nie sú, t. j. stačí, ak niektorý z nich chýba (okrem

výnimky vyplývajúcej z ustanovenia § 243e ods. 4 O. s. p., že v prípadoch uvedených v § 35 ods. 1 a 2 O. s. p. má generálny prokurátor oprávnenie podať mimoriadne dovolanie aj bez podnetu), je treba mať za to, že generálny prokurátor nie je oprávnený podať tento mimoriadny opravný prostriedok; ak ho napriek tomu podá, dovolací súd ho musí odmietnuť.

Vychádzajúc z dikcie ust. § 243e O. s. p. nie je mimoriadne dovolanie prípustné za predpokladu, keď nebola splnená podmienka nemožnosti dosiahnuť ochranu práv účastníka inými právnymi prostriedkami. Z ustanovenia § 243e O. s. p. vyplýva, že ak prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu, alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu mimoriadne dovolanie.

Dovolací súd konštatujúc neprípustnosť mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora pre rozpor podaného mimoriadneho dovolania s podmienkami vymedzenými v ust. § § 243e O. s. p. mimoriadne dovolanie odmietol (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 148a ods. 1 a 2 O. s. p., podľa ktorého generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania. V dovolacom konaní tak žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý podľa odseku 2 citovaného ustanovenia podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Trovy žalovaného spočívajú v právnom zastúpení jeho osoby advokátskou kanceláriou, ktorá vyčíslila trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v sume 1 238,60 eur. Dovolací súd žalovanému priznal náhradu spočívajúcu v odmene za jednu právnu službu, ktorú poskytol právny zástupca žalovanému vypracovaním písomného vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, pričom odmena bola vypočítaná z ceny predmetu konania 299 312,37 eur v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, paušálna náhrada hotových výdavkov stanovená pre rok 2014 podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, a

to v sume 8,04 eur. Spolu so zákonnou DPH vo výške 20 % (182,19 eur) podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavuje odmena sumu 1 238,60 eur.

Dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol hlasovaním pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 16. júna 2015

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. Némethová